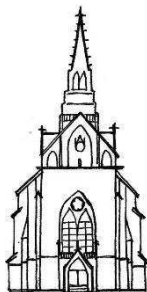


EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ



Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová



Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová



Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund



Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

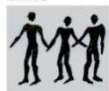
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, farářka
kurátor: Miroslav Maňák



Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO



Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2017 (XIX). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

ÚVODNÍK

Únor je nejkratší měsíc v roce a je předzvěstí toho, co říkávají světa znalí, že totiž po lednu přijde hned říjen, a pak už je rok zase pryč. Udivuje mě další vlastnost toho měsíce. Spočívá v tom, že zima sice ještě mnohdy vesele předvádí, co umí - mráz, sníh, fujavice, zledovatělé silnice i chodníky - ale prodlužuje se den. Dělá to ovšem nestejně. Na začátku se to vleče, od rovnodennosti přibyla sotva hodina času, zato na konci je to jinak, slunce je nad obzorem o kus výš, večer i ráno už je znát, že zimě už brzy odzvoní a bude tu skutečné jaro.

Přitom je obojí - počáteční váhavost i závěrečný rázný krok projevem téhož: naše planeta sviští prostorem na oběžné dráze kolem hvězdy, která ji drží v zajímavé soustavě dalších oběžnic. Všecko se to děje v rychlostech, které sice umíme pojmenovat, ale skutečně si je představit, na to jaksi nestačí fantazie. A tak zatímco se pozorovateli zdá, že se vlastně nic neděje a nic nemění, roční období jménem zima je tu pořád pěkně usazené, ve skutečnosti je to podmíněno pohybem, z jehož mnohočetnosti a rychlosti by se člověku slušně zatočila hlava, kdyby se na to mohl odkudsi zvnějšku podívat.

Píšu o rychlosti a udělal se mi z toho poněkud rozvláčný úvod k úvaze o velmi podobném jevu v oblasti toho, čemu se tuším často říká „publicistika“.

Z hlediska našeho jazyka je to poměrně nedávno, když „noviny“ už přestaly být jakékoli zprávy - třeba ty, co přinášejí koledníci z betlémské krajiny - a začaly to být potišťené listy papíru. Telegraf a tiskárenská rotačka představovaly tehdy synonyma pro dech beroucí rychlost šíření informací.

V době nepřekračující hranice jednoho lidského života došlo k sérii pozoruhodných proměn. V rychlosti šíření informací nenápadně a definitivně ztratily prvenství po tištěných novinách nejen rozhlas a televize, ale i zpravodajské stránky na internetových serverech. Tzv. sociální sítě šíří zprávy bez prodlev a v nepopsatelném rozsahu.

Z někdejšího pravěku zpravodajství zůstalo jedno pravidlo: nejde jen o to, o čem zpráva informuje, ale v jaké souvislosti ji příjemce obdrží a v jaké formě. V detailu se odjakživa skrývá to nejpůsobivější. A kdo snad hned nevěří jedné zprávě, tomu se může stokrát zopakovat, jakoby z různých stran, jakoby v mnoha obměnách. Přejete si ji stokrát za den, za hodinu, za minutu? Nástroj tu nepředstavují už jenom sdělovací prostředky, nástroj si lze udělat z lidí, kteří si podle nich tvoří mínění. Nenápadně a neodvratně se tato stará možnost prosadila v nové podobě. Přišlo to rychle.

Slyším tu námět k úvaze o smyslu osmého přikázání (Ex 20,16; Dt 5,20) zapovídajícího řeč, která deformuje, křiví vztahy mezi lidmi. Je to naneštěstí právě ona snadná možnost rychle rozšiřovat zprávy, co dnes vydatně napomáhá lidem nezřízeně toužícím po moci, aby ovlivňovali své okolí lží. A tam postoj biblického svědectví nediskutuje, nesmlouvá; říká: ne. Neřekneš, o čem víš, že je to křivé.

Věřím, že Bůh se zastává pravdy. Věřím, že zvěst o blížícím se Božím království má lidi k tomu, aby si ošklivili lež. Věřím proto také, že uprostřed

bezpočtu nejrozmanitějších zpráv o kdečem, podávaných s nejrozmanitějšími úmysly, má smysl dbát na řeč, která respektuje lidskost a věrnost. Má smysl naslouchat lidem, kteří (možná velmi tiše) stavějí do popředí povinnost činit dobře, vážit si života, vyhýbat se zjištění a nestydět se za soucit.

Jaroslav Vítek

BYLO

Brno I - dětská vánoční slavnost 2016



Na 4. adventní neděli jsme se sešli v Betlémském kostele k již tradiční dětské vánoční slavnosti.

Po úvodu sestry farářky Jany Hofmanové dostaly slovo nejmenší děti pod vedením Ivy Oukropcové a předvedly hru „Co by se stalo kdyby...?“ Zvědavá ovečka Barborka se ptala, co by se stalo, kdyby člověk neposlouchal Boha, ale jednal podle sebe. A postupně jsme spolu s ní zjišťovali, že by ten známý vánoční příběh o Ježíšovi, Marii a Josefovi vůbec nemusel dopadnout dobře.

Pak přišly na řadu starší děti s pásmem o vlaku do Betléma. Na trase Brno hl.n.<-> Betlém do něj nastupovaly rodiny, děti, umělkyně či paní farářka. Ale málokdo vydržel dlouhou cestu, většinu z cestujících běžné denní starosti a úkoly, které si sami dávali, přiměly vystoupit.



Jako poslední se představila mládež hrou od Terezy Borošové o nacvičování dětské vánoční hry s poselstvím o tom, kolik máme možností a jak je nakonec nevyužijeme pro předvánoční shon.

Každý měl možnost si během celých bohoslužeb najít něco, co ho oslovilo a s čím mohl odcházet jako s podnětem k přemýšlení domů. Přesně na ten den (18.12.) také připadly narozeniny bratra faráře Pokorného, který přijímal gratulace nejen od nynějších zástupců sboru, ale také po skončení bohoslužeb od řady dalších bratří a sester. Děti netrpělivě očekávaly rozdávání dárků a nebyly zklamány.

Vzadu v kostele bylo nachystáno každoroční drobné občerstvení a při něm se ještě dlouho povídalo a vzájemně přálo. Díky všem, kteří se podíleli na přípravě celé slavnosti, od vymýšlení her, nácviku s dětmi, přípravy občerstvení či zdobení stromečku, který byl letos přivezen z Blažkova.

Blažena Syptáková

Brno - Židenice: vánoční hra dětí

Čtvrtou adventní neděli se účastníkům bohoslužeb naskytl pohled na nebeskou kancelář, ve které panoval značný zmatek. Andělé byli v pohotovosti, protože bylo jasné, že „Něco velikého se chystá“. Archanděl Gabriel jezdil na koloběžce, aby stíhal všechno to zvěstování Zachariášovi i Marii. A nebylo to jednoduché, protože lidé si boží posly i boží vůli představují po svém. Další anděl zas musel přesvědčit našťavaného Josefa, aby se o Marii i o dítě postaral. Ostatní andělé zatím vyřizovali telefony a horečně diskutovali o tom, jestli je dobrý nápad poslat božího Syna jako bezbranné dítě tam dolů na zem mezi ty hrozné lidi.



A přece to tak Pán chtěl a nakonec se v Betlémě narodilo miminko. Andělé z toho rozhodně měli radost, zpívali ostošest a i ti nejmenší andílkové měli k té příležitosti nacvičené zvěstovací básničky. A ještě jedna zajímavost: Scéna představující nebeské výšiny byla tak pěkná, že jsme si ji v kostele nechali i přes Vánoce. Aby nám připomínala tu radost andělů i tu práci, kterou si s námi lidmi dali.



Radka Včelná

Mečení jehňátek v Blahoslavově domě



Vánoční hra může být horor. Doslova. Ten náš nesl pracovní název „mečení jehňátek“. O betlémskou scénu zrovna nešlo, přesto nám děti svým divadlem připomněly, co to znamená, když se na obloze objeví velická hvězda. A také to, že máme-li dobrého pastýře, nemusíme se vlka bát, dokonce ani tehdy, když je vlků celá smečka a na ohrádku s ovečkami útočí nejen silou, ale i vtipem.

V kostele bylo 18. prosince doslova natřískáno, zasmáli jsme se připraveným i nechtěným gagům, s chutí jsme vyposlechli písničky mládeže i dětí a užili si to, že na „scéně“ hráli společně ti nejmenší, kterým se ještě trochu pletou slova (i nohy!) s nejstaršími ostřílenými konfirmandy. Díky za tohle divadelní zvěstování patří nejen hercům, ale i režisérkám a všem, kdo s vánočním kusem pomohli. A Pánu Bohu.

Saša Jacobea



Brno - Husovice



V Husovicích se hrál tradiční příběh. Pastýři pasou ovečky a jdou do Betléma, kde najdou Marii a děťátko. Malé děti hrály a soubor dospělých a větších dětí dělal hudební doprovod.

Jaroslava Procházková

Alianční týden modliteb 8.-15. ledna 2017

Stalo se už tradicí, že v druhém lednovém týdnu je možno navštívit dle rozpisu na pozvánce, která přichází také do našich sborů, sedm různých křesťanských církví a poznat jejich kazatele, způsob zbožnosti i celkovou atmosféru jejich společenství. (Na ní se kromě jiného podílí i teplo, světlo a estetické úpravy shromažďovací místnosti a jejího sborového zázemí, což sama považuji za zajímavé a inspirativní.)

Večerní setkání trvalo zpravidla hodinu a probíhalo tak, že po úvodním slovu domácího kazatele pronesl hostující kazatel kratší kázání týkající se tématu daného večera. Potom, kdo chtěl, se mohl krátce pomodlit. Letošní modlitby byly zaměřeny na potřeby a problémy dětí, a to u nás i v rozbouřeném světě. Zahajovací večer byl v ECM (Evangelické církvi metodistické) v Brně-Bystrci. Do modliteb nás uvedla Saša Jacobea, která kromě přirozeného projevu nás dokázala rozehrát i svou hrou na kytaru při zpěvu několika písní ze zpěvníku

Svítá (venku totiž bylo méně jak -10°C a uvnitř tak asi 15°C). Během sedmi večerů se postupně probírala témata duchovní výchovy v rodině, ve sboru a v církvích, možnosti šíření evangelia dětem na okraji společnosti nebo jinak znevýhodněných. Pozornost byla věnována též stresům dětí, např. v důsledku rozpadlých rodin, šikany, zneužívání dětské naivity, tlaku medií aj. Poslední večer, který se konal ve sboru Brno II na Lidické, vedl bratr farář Horák a úvod k modlitbám měla farářka J. Křížová z ECM. Večer se týkal dětí strádajících ve světě.

Všechny večery byly něčím přínosné a zajímavé. S manželem jsme se shodli, že snad nejvíc užitekatečných podnětů nám přinesl páteční večer v Křesťanských sborech na Šámalově, kde úvod měl kazatel CB Petr Dvořáček. Řekl mimo jiné, že většina církví se odklonila od svého původního poslání "být na cestě k lidem" a stala se spíše pevností, podezíravě přijímající případné vetřelce odjinud. Jako změnu doporučil vstřícně angažovaný přístup jednotlivých členů sboru k lidem v sousedství bydliště, k cizím dětem v parku, případně nabízení svých služeb při bezplatném doučování apod. Rodičům doporučil, aby dle možností zvali spolužáky svých dětí a nahrazovali jim jejich často nefunkční rodinné zázemí.

Při každém večeru byla vyhlášena sbírka na podporu sítě křesťanských pedagogů. Dozvěděli jsme se, že v současnosti má asi 380 členů, kteří pořádají vzdělávací akce a školení pro lektorskou činnost přednášek etiky na školách. Kromě finanční podpory uvítají pedagogové i podporu modlitbami.

Považuji za škodu, že jsou tyto modlitební večery evangelíky tak málo navštěvovány. Kde to vázne?

Jana Slámová

BIBLICKÁ PŘÍRODOVĚDA

Slunce - II. část

Jestliže biblická víra odmítá slunce jako božstvo, na němž závisí veškerý život, má to dobrý důvod. Hospodin dává sluneční světlo a teplo všem a nelze si jeho přízeň přivlastnit pouze pro sebe svou zbožností a náboženskými obřady. Tato myšlenka se pak ještě objeví v Novém zákoně, když Ježíš přirovnává Boží dokonalost ke slunci, které dává světlo dobrým i zlým.

*Dt 4,19 abys nepovznášel své zraky k nebesům, a **když bys viděl slunce, měsíc a hvězdy, všechen nebeský zástup, nedal se svést a neklaněl se jim a nesloužil tomu, co dal Hospodin, tvůj Bůh, jako podíl všem národům pod celým nebem.***

Mat 5,44-45 Já však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože **on dává svému slunci svítit na zlé i dobré** a dešť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.

Úcta ke slunci byla velkým pokušením a jeho uctívání v Izraeli je doloženo zejména v dobách královských. Až se však Hospodin znovu ujme vlády, zastydí se nejen lidé, ale i Slunce, které se dalo uctívat.

2 Kr 21,3 Menaše znovu vybudoval posvátná návrší, která jeho otec Chizkijáš zničil, nastavěl oltáře Baalovi a udělal posvátný kůl, jak to činil Achab, král izraelský. **Klaněl se veškerému nebeskému zástupu** a sloužil mu.

Jób 31,26 jestliže jsem **viděl světlo sluneční, jak září**, a měsíc, jak skvostně pluje po obloze, a mé srdce potají se dalo zlákat, abych polibek svých úst jim rukou poslal, i to by byla nepravost hodná odsouzení, neboť bych tím zapřel Boha shůry.

Je to naopak Bůh, kdo je přirovnáván ke slunci, podobně jako lidé, kterým prokazuje přízeň a kteří dbají o blaho druhých. Boží pomoc a záchrana je přirovnána k slunci sedmkrát jasnějším.

Ž 84,12 **vždyť Hospodin Bůh je štít a slunce**, Hospodin je dárce milosti a slávy, žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně.

Sd 5,31 Tak ať zhynou všichni tvoji nepřátelé, Hospodine! Ale ti, kdo jej milují, **budou jako slunce vycházející v plné síle**. - Země žila v míru po čtyřicet let.

2 Sa 23,4 Privil mi Bůh Izraele, skála Izraele ke mně promluvila (k Davidovi): Kdo člověku vládne spravedlivě, ten, kdo vládne v Boží bázni, **je jak jitrní světlo při východu slunce**, jak bez mráčku jitro, od jehož jasu a vláhy se zelená země.

Iz 30,26 A bude světlo bledé luny jako světlo žárného slunka a **světlo slunka bude sedmkrát větší, jako světlo sedmi dnů**, v den, kdy Hospodin ováže zlomeniny svého lidu a rány jemu zasazené uzdraví.

Mal 3,20 Ale vám, kdo se bojíte mého jména, **vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích**. Rozběhnete se a budete poskakovat jako vykrmení býčci.

Mat 13,43 Tehdy spravedliví **zazáří jako slunce v království svého Otce**. Kdo má uši, slyš!"

Úkolem slunce není podle Bible jen měřit čas, svítit a hřát, ale tak jako všechno stvoření oslavovat a chválit svého tvůrce. Slunce je současně i svědkem všeho toho, co se na zemi (pod sluncem) děje, zejména toho, co se stále opakuje podobně jako východ a západ slunce.

Ž 148,3 **Chvalte ho, slunce s měsícem**, chvalte ho, všechny jasné hvězdy.

Sirach 43,2-4 **Když se ukáže slunce**, od svého východu hlásá: »Jakým divem je dílo Nejvyššího.

Kaz 1,9 Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; **pod sluncem není nic nového.**

Podle některých biblických textů je slunce považováno za symbol stálosti tohoto světa. Dokud bude svítit slunce, budou lidé vzývat Boha a vládu bude mít potomek Davidův.

Ž 72,5 **Budou se tě bát, dokud bude slunce**, dokud potrvá měsíc, po všechna pokolení.

Ž 72,17 Jeho jméno bude věčné, **dokud potrvá slunce, poroste jeho jméno.** Budou si jím žehnat, všechny národy ho budou blahoslavít.

Ž 89,37 Jeho potomstvo potrvá navěky, i **jeho trůn přede mnou bude jako slunce.**

Zkušenost s nenadálým zatměním slunce ovšem napovídala, že je má Hospodin ve své moci a může jeho svitu zamezit, případně ho i zastavit a vrátit zpět. Tato slova je však třeba číst jako básnickou licenci, nikoli jako fyzikální popis přírodního zázraku.

Joz 10,12 Tehdy mluvil Jozue k Hospodinu, v den, kdy Hospodin vydal Izraelcům Emorejce. Volal před očima Izraele: "**Zmlkni, slunce, v Gibeónu, měsíci, v dolině Ajalónu.**" **A slunce zmlklo a měsíc stál**, dokud lid nevykonal pomstu nad svými nepřáteli. To je zapsáno, jak známo, v Knize Přímého. **Slunce stálo v polovině nebes a nepospíchalo k západu po celý den.**

2 Kr 20,9-11 Izajáš mu odpověděl: "Toto ti bude znamením od Hospodina, že Hospodin splní slovo, jež promluvil: Má stín postoupit o deset stupňů nebo se má o deset stupňů vrátit?" Chizkijáš řekl: "**Snadněji se stín o deset stupňů nachýlí, než aby se vrátil o deset stupňů nazpět.**" Prorok Izajáš tedy volal k Hospodinu. A on vrátil stín na stupních, po nichž sestoupil, na stupních Achazových, o deset stupňů nazpět.

Zatmění slunce slouží jako připomínka Božího soudu a konce světa.

Iz 13,10 Nebeské hvězdy a souhvězdí se nezatřpytí svým světlem, **slunce se při svém východu zatmí**, měsíc svým světlem nezazáří.



*Jl 3,3-5 Způsobím, že budou na nebi i na zemi divné úkazy: krev a oheň a sloupy dýmu. **Slunce se zastře tmou a měsíc krví, dříve než přijde den Hospodinův, veliký a hrozný. Avšak každý, kdo vyzývá Hospodinovo jméno, se zachrání.***

*Am 8,9 V onen den způsobím, je výrok Panovníka Hospodina, že **slunce zapadne v poledne, tmou zahalím zemi za jasného dne.***

K zatmění slunce dochází podle evangelisty také v okamžiku Ježíšovy smrti - jako znamení, že právě probíhá Boží soud, ale nikoli na lidech, ale na tom, který kvůli nám obětoval sám sebe. O jeho vzkříšení se lidé poprvé dozvídají při východu slunce. To vedlo později k tomu, že byly křesťanské kostely stavěny směrem na východ a vzkříšení se slavilo s prvním rozbřeskem nedělního rána. Apoštol Pavel se setkává se vzkříšeným Kristem v září jasnější než slunce a podobně ho vidí i Jan na ostrově Patmos.

*Lk 23,44 Bylo už kolem poledne; tu nastala tma po celé zemi až do tří hodin, **protože se zatmělo slunce.***

*Mk 16,2 Brzy ráno prvního dne po sobotě, **sotva vyšlo slunce, šly (ženy) k hrobu.***

*Mat 17,2 A (Ježíš) byl proměněn před jejich očima; **jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý.***

*Sk 26,13 Když jsem byl na cestě, králi, spatřil jsem o **poledni světlo z nebe, jasnější než slunce.** Jeho záře obklopila mne i ty, kdo šli se mnou.*

*Zj 1,16 V pravici držel sedm hvězd a z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč; jeho vzhled **jako když slunce září v plné své síle.** Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý; ale on vložil na mne svou pravici a řekl: "Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků."*

Bible jde dokonce tak daleko, že si dovede představit dobu, kdy slunce už nebude potřeba a člověk bude žít pouze z Boží přízně a požehnání. Tak je tomu ovšem již dnes, ale nyní nám tuto Boží přízeň zprostředkovává právě slunce. Jednou toho však již nebude potřeba.

*Iz 60,19-20 Už **nebudeš mít slunce za světlo dne, ani jas měsíce ti nebude svítit. Hospodin ti bude světlem věčným, tvůj Bůh tvou oslavou. Tvé slunce nikdy nezapadne, tvůj měsíc nebude ubývat, neboť Hospodin ti bude světlem věčným. Dny tvého smutku skončily.***

*Iz 24,23 Zardí sebledá luna, **zastydí se žárné slunko, až se Hospodin zástupů ujme kralování na hoře Sijónu a v Jeruzalémě před svými staršími v slávě.***

Zj 21,23 To město **nepotřebuje ani slunce ani měsíc**, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek.

Zj 22,5 Noci tam již nebude a **nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce**, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků.

Jiří Gruber

ŽILI MEZI NÁMI

Melanie Keřkovská

(9.3.1924, Púchov - 23.12.2016, Jihlava)

Se svými rodiči, soudcem Rudolfem Pellarem a jeho manželkou Marií, a se svým bratrem Rudolfem žila v místech otcových soudních působišť, po slovenském Púchově to byla Jihlava. Na začátku čtyřicátých let se rodina odstěhovala do Brna. Dcera Melanie pak řadu let pečovala o těžce nemocné rodiče.

V r. 1950 se v Brně provdala za Oldřicha Keřkovského (zemřel 1996). Žili v Brně, vychovali syny Petra, Pavla a Jana.

V brněnské evangelické církvi působila ve čtyřicátých letech jako katechetka. V brněnském 2. sboru byla mnoho let činná jako jeho presbyterka, pilně a s velikou účinností se podílela na práci sborové křesťanské služby.



Přinášíme krátký výňatek z kázání, které při pohřbu v Blahoslavově domě (7. prosince 2017) pronesla farářka Saša Jacobea.

*Nikdo z nás nežije sám sobě
a nikdo sám sobě neumírá.
Žijeme-li,
žijeme Pánu,
umíráme-li,
umíráme Pánu.
Ať žijeme,
ať umíráme,
patříme Pánu.
Vždyť proto Kristus umřel i ožil,
aby se stal Pánem i mrtvých i živých.
List Římanům 14,7-9*

Sestry a bratři, tato slova apoštola Pavla najdeme v listu Římanům jako součást argumentace v konfliktní situaci ve sboru. Dost dobře ale mohou stát i samostatně, tak jako je tomu na smutečním oznámení o úmrtí naší sestry Melanky Keřkovské. Je to článek jako vystřižený z katechismu, je to vyznavačský výrok, výrok, který dosvědčuje víru svého autora i vyučuje ve víře jeho posluchače. Jednomu by se chtělo tesat jej do kamene, tak zásadním způsobem totiž mluví k zásadnímu tématu - k otázce života a smrti. Tento protiklad život/smrt se v tom kratinkém textu objeví hned pětkrát. Zkrátka nás nemůže nepraštit do očí a do uší, text je takto záměrně pečlivě stylizován. Ano, to jsou alternativy, život a smrt. Život nebo smrt. Stojí proti sobě, jedna vylučuje druhou, to přece známe a víme. Až příliš dobře si to uvědomujeme.

Jestliže však sledujeme Pavla pozorně, neunikne nám, že k tomu zdánlivě nevyhnutelnému protikladu možností žít, nebo zemřít, připojuje ještě jakousi třetí možnost, třetí cestu, třetí tezi. Ta jako by ten protiklad relativizovala, jako by obě možnosti stavěla rovnocenně, byť trochu provokativně vedle sebe. Vlastně to připomíná početní příklad se závorkami. Něco je v závorce, něco je vytčeno před ní a člověk si musí dát veliký pozor, jaké znaménko před tou závorkou je - když je to plus, je vše v pořádku. Ale když je to minus, najednou je všechno jinak. Hodnota všeho, co je v závorce, se mění.

V Pavlově výroku je to nejdůležitější také takové předznamenání, skutečnost, která o všem rozhoduje: Ježíš Kristus je Pán. To je znaménko, které všechno určuje. A v té závorce je život a smrt. Smrt v závorce? No dobrá, naše doba smrt vytěsňuje, jak může, ale co život v závorce?! Připusťme to. Z pohledu očekávání spásy tu stojí život a smrt docela rovnocenně vedle sebe. A také všechno, co k nim patří, co bylo pro nás až dosud důležité. Měli jsme na to své názory - co je důležité pro náš život. Měli jsme i nějaký názor na tu nepříjemnou skutečnost, že jednou musíme umřít. Ale najednou to stojí vedle sebe a je podstatné, co je před závorkou.

Ježíš Kristus zemřel a byl vzkříšen - za nás zemřel a pro nás vstal! Ježíšova smrt a jeho vzkříšení mají význam pro nás, pro naši spásu. To je jednoznačné plus. Plus, které má tvar kříže. Jako služebníci Ježíše Krista nejsme už v bezvýchodnosti protikladu život versus smrt, otvírá se nám třetí, obojí překonávající možnost. „Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá.“ Může to znít jako výzva či příkaz zřící se sobectví, nežít takzvaně jen sám pro sebe, na sebe, ale žít nebo nasadit svůj život pro druhé. Myslím však, že Pavel míří ještě jinam. Že nechce ani tak napomenout, jako spíš něco ukázat - odhalit skutečnost, na jejímž základě můžeme z víry žít i zemřít. Jako ti, kdo patří Kristu, nejsme už odsouzeni k sobě samým, na sebe samé. Dokonce by se dalo říci, že jsme osvobozeni od nás samotných.

„Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých.“

Vlastně by docela dobře stačilo říct jen tohle. Nic dalšího už by zaznít nemuselo. V Pavlových slovech zaznívá jednoduchá, srozumitelná, niterná zbožnost. Je to vyznání víry, která byla sestře Melance Keřkovské vlastní do

poslední chvíle, zároveň je to povzbuzení pro nás. Život i smrt jsou v závorce, protože Ježíš Kristus je Pánem živých i mrtvých. Bohu díky! Amen

Pane Ježíši Kriste, ty nás neopouštíš v životě ani ve smrti. Prosíme, povzbuzuj nás ve víře, v naději a v lásce, abychom v nich vytrvali až do chvíle, kdy nás povoláš ke stolu ve tvém království. Amen.

O ČEM SE HOVOŘÍ

Nemáme děti. Protože je nechceme

Proč nemáte děti? Zeptali jste se na to někdy někoho? Ta otázka je totiž krajně nepříjemná pro většinu bezdětných lidí. Mnozí z nich by děti chtěli, ale buď nenašli toho pravého, nebo je ze zdravotních důvodů mít nemohou. U nich je pak dotaz týkající se potomků vhozením soli do otevřené rány.



A pak je další poměrně početná skupina. Totiž páry, většinou dokonce manželé, které se vědomě rozhodli děti nemít, přestože v tradičním přístupu se pokládá za patřičné, aby zdraví a řádně sezdaní lidé nezůstali bez dětí. Děti jsou symbolem lásky, která se jejich přítomností neumenšuje, ale násobí.

Jeden z manželů třeba s plánem zůstat bez potomků není úplně smířený, ale respektuje rozhodnutí toho druhého. Důvody pro takové rozhodnutí jsou různé a obvykle nebývají dílem okamžiku, ale závěrem dlouhého přemýšlení.

Dobu před rokem 1989 jsem sice nezažila, ale z vyprávění znám konkrétní příběhy lidí, kteří nechtěli přivést děti do země ovládané nacisty a poté komunisty. Jenže - je dnes svět bezpečnější a rozumnější? Pro příklad nepůjdu dál než k jednomu mému nedávnému dni. Ráno jsem si v rozhlase poslechla rozhovor s válečnou fotografkou, cestou do práce prolétla rozhovor s německou kancléřkou o uprchlících a večer si psala přes internet s kamarády, kteří žijí na východě Ukrajiny. Sice si pak člověk uvědomí, že je rád, kde žije, na druhou stranu na něho nepříjemně dopadá uvědomění o nejistotě současného světa.

Jiný důvod, proč zůstat bezdětní? Kariéra. Může se to jevit jako sobectví. Ještě před třemi desítkami let byla pro spoustu lidí jediná možnost realizace mít děti. Dnešní možnosti jsou ale někde úplně jinde a hodně mladých dospělých je chce využít. Argumentem nejsou ani otázky, kdo se o ně ve stáří postará. Odpovídají tím, že svět je plný nevděčných dětí, takže jejich přítomnost ještě nezaručuje zabezpečené stáří.

Neochota se „obětovat“. Pocit, že dítě je na životní cestě víc přítěží než radostí, je dalším důvodem, který zaznívá. Také obavy z toho, že se dítě narodí postižené nebo že bude nezvladatelné, hrají roli. V kombinaci s absencí mateřského pudu je pak možná lepší, když se dítě nenarodí, protože by v rodině trpělo. Někteří nechtějí zakládat rodiny jen proto, že na to mají věk a dělají to všichni okolo.

Z tohoto článku by se mohlo zdát, že patřím mezi ty, kdo se vědomě rozhodli děti nemít. Není tomu tak, jen jsem se snažila poodhalit motivace a přimět nás, abychom bezdětné páry nesoudili. Aby nezaznívalo, že pokud žena není matkou, jako by ani nebyla ženou.

Jana Vondrová

Mít děti

K předchozímu článku není moc co dodat. Bezdětné rozhodně nemáme soudit stejně jako důvody jejich bezdětnosti. Rád vzpomínám na svou bezdětnou tetičku, vzdělanou a noblesní osobnost, která mne hodně ovlivnila. - Snad by se jen mohlo dodat, že je ještě víc důvodů, pro které se lidé rozhodli nemít děti. I mně jednou dobu připadalo, že svět bude brzy přelidněný a že je třeba dát nejprve rodinné zázemí dětem, které jsou v dětských domovech. Jiným důvodem může být, že člověk nevěří, že by byl dobrým rodičem.

Není moc co dodat ani k tomu, že rodičovství pro ženu, ale i pro muže, je symbol lásky, která se rodičovstvím násobí. Taková škola lásky, hlubokého celoživotního vztahu, který občas přináší pořádnou starost a (spíš později) i bolest, ale který dotváří košatost života.

To, co nás k tomuto tématu ale hlavně napadá, je povzbuzení pro ty, kdo si na děti z jakéhokoliv důvodu netroufají. Rodičovství často ukáže, kolik toho zvládne i ten, kdo si to o sobě nemyslí. Tak trochu riskovat. S novým životem, přicházejícím na svět, přichází i Boží posila a zmocnění k zvládnání rodičovské role.

Měli jsme tu možnost mít v pěstounské péči šest dětí a riskovali jsme, zpětně viděno, ledacos, vždyť první skupinku jsme dostali, když byla Helena v šestém měsíci. Narodily se nám pak ještě dvě další, a taková větší rodina se může jevit

jako riskantní podnik. Ale teď, když jsme už sami, jsme za takovou rodinu moc vděční. Uvědomujeme si, co jsme mohli dělat lépe, a trochu se divíme, že to s dětmi nakonec docela dobře dopadlo. Jednu zkušenost tady tedy napíšeme: Některé z těch přijatých dětí měly značné handicapy, ale jejich děti už jsou úplně fajn. A tak i když nejste dokonalí, nebojte se mít děti.

Jan a Helena Davidovi

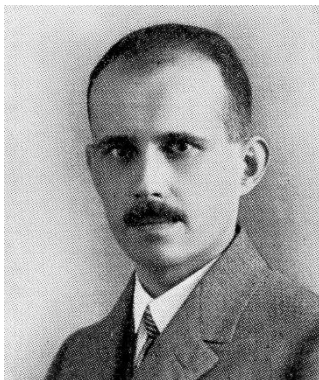
BRNĚŇSTÍ KAZATELÉ

Štěpán Šoltész

1989 Rovné u Roudnice - 1975 Praha

V kazatelské službě začal ještě před spojením církví (sbor evangelické církve h.v. v Kloboukách, v r. 1913). Jeho působení ve sboru Českobratrské církve evangelické v Brně se datuje do let 1921-1925. Po odchodu z Brna působil jako farář ve sborech ČCE Hradec Králové a Praha - Kliment (do r. 1958). Veliké pozornosti v evangelické veřejnosti došly jeho knihy Dějiny křesťanské církve a Kristus a rodina.

Otiskujeme kázání převzaté ze Sbírký kázání pro čtené služby Boží, ročník 1966, s. 37, výňatek z biblického textu uvádíme v kralickém znění, kázání je zkráceno.



Byl pak Hospodin s Jozefem, a všecko se mu šťastně vedlo, a bydlil v domě pána svého toho Egyptského. A viděl pán jeho, že Hospodin byl s ním, a že všecko, což činil, Hospodin k prospěchu přivedl v rukou jeho.

Gn 39,2-5

Vypravování o Jozefovi bylo napsáno na příklad Izraeli, který přechasto během svých dějin se dostával do situací tak těžkých, že až ztrácel naději. - Poněvadž Izrael je nejen společenství světské, nýbrž i duchovní, obrací se i křesťanská církev od svého počátku k tomuto vypravování se zvláštní pozorností pro posilu, výstrahu i pro ukázání cesty. A co slouží k dobrému církvi, mají vyhledávat i jednotlivci, zvláště když jejich životní úděl je těžký a plný pokušení. Je tu i pro nás zvěst, že věřící člověk má nadějně poslání tam, kde to vypadá beznadějně.

I.

Ale musíme počítat s tím, že se najdou i v církvi lidé, kteří přiznají: ale když já nemohu o sobě říci, že jsem věřící člověk, protože mám víc pochybností než jistoty; vypravování o Jozefovi je pro mne zvěst z cizího světa, která mne nemůže utěšit. - Proto to první, co musíme zdůraznit, je, že v našem vypravování se nemluví o Jozefově víře, ale o tom, že Hospodin byl s Jozefem.

- To není hra se slovíčky. Jistě, bible mluví i o víře lidí, o lidech, kteří uvěřili v Boha. Ale to nikdy není to první, co bible zdůrazňuje. To první v biblické zvěsti je vždycky, že Bůh je s námi, ať jsme si toho vědomi nebo nejsme, ať v Boha věříme nebo nevěříme. Bůh je s námi jednotlivci, ať to s námi vypadá a je jakékoli, i s celým světem. A je to skutečná jeho přítomnost, která dává závažnost celému našemu životu i každému činu. Jde jen o to, abychom prohlédli a uvědomili si, že tomu tak opravdu je.

Tato přítomnost Boží znamená především, že my lidé nejsme pány světa a jeho dění a rozhodčími v tom, co má nebo nemá být. Ať už lidské umění a schopnosti jsou sebevětší, o tom, co je základem všeho, o tom, co je dobré a co zlé, o tom, co platí, člověk nerozhoduje. Na to se musí ptát, po tom vyhlížet, trpělivě to hledat.

Potom to znamená, že to, co rozhoduje a platí, to, v čem je jediná záchrana, se lidem samo ozývá a hlásí. Celá biblická zvěst zachycuje, jak se lidé často ke svému překvapení setkávali s tím, co jim otevřelo oči, co jim promluvilo tak, že pochopili, oč jde v životě a v jejich konkrétní situaci. Tlumočnický tohoto poznání bývali lidé. Ve Starém zákoně proroci.

V Novém zákoně je pak tato moc ztělesněna v Ježíši Nazaretském. Není to pouhá fráze, že Ježíš je s námi. Celé dějiny dosvědčují, jak jeho zvěst i postava je aktuální, jak mluví a nedá lidem pokoj a znovu se ozývá, i když třeba celá pokolení na něj zapoměla. Člověku v jeho hledání a bloudění se sama hlásí pravda poslední, sám se hlásí Pán, který ví, čeho je potřebí. S námi lidmi je Bůh.

Mění se celý postoj člověka k životu. Zůstane pořád člověkem se všemi lidskými slabostmi a povinnostmi i s mnohými slabostmi, ale dvojitě si již nemůže zastírat. Jednak že život je vážnější záležitost, než se mu zdálo. Nejde jen o naše věci, ale Bůh od nás něco čeká a zaslibuje nám, co přesahuje pomýšlení člověka bez víry. Jsme v Božím světě. Stojí za to žít, i když na nás těžce doléhá břímě života. - A potom: lidé kolem nás, ti přerozmanití lidé, moudří i nemoudří, příjemní i protivní - jsou Boží lidé. Bůh o ně stojí. Ať už je tedy ten druhý jakýkoli, nesmíme ho přezírat, ale velice stát o dorozumění s ním.

Až k tomuto poznání se dostal Jozef. Proto to s ním tak zvláště dopadalo: pád do otroctví mu nebyl koncem, ale novou situací, v níž se má osvědčit.

II.

Jaká by to byla víra v přítomnost Boží, kdyby člověk čekal, až bude vhodnější situace vyvodit z toho důsledky. Bůh sám, tím, že se dává poznat, tvoří příhodnou situaci teď, kterou není možno promeškat. A tak ocitá-li se Jozef v otroctví v zemi cizí, nezbyvá, než aby se zachoval podle toho, že Hospodin je s ním. Cizota tam byla pro něho až děsivá. - - -

Ve svých pozdějších dějinách poznával tuto cizotu okolního světa často celý Izrael. Je pochopitelné, že s podobnou cizotou se setkávali ve světě křesťané všech dob. Musíme ovšem přiznat, že mnozí ji pocítovali neprávem. Neboť to první, co si musí uvědomovat člověk, který uvěřil, je solidarita se světem i s lidmi cizí víry. Jestli se křesťané cítí ve světě cizí proto, že je svět dost nerespektuje a nectí, že jim často klade překážky, je to falešné a domýšlivé

vědomí cizoty. Pravá cizota padá na věřícího tam, kde lidé nedbají na důstojnost života a chápou život jen jako příležitost, kde mohou něco pro sebe ulovit - a potom, kde jsou svědky toho, že lidé nechovají lidský respekt k člověku jako k bližnímu a dovedou ho využívat pro své cíle.

Špatně bychom rozuměli našemu vypravování, kdybychom v Jozefovi viděli příklad člověka, který měl v ponížení a v samotě tolik energie, že i tam udělal pozoruhodnou kariéru. Kariéra se sice dá udělat i v zemi cizí. Člověk se té cizotě může pomstít i tím, že jí ukáže, co dovede. Jozef však i v otroctví a žaláři, ve svodech, s nimiž se setkal, si zachoval rovnou páteř a respekt k lidem, i k těm, kteří ukládali o jeho poctivost. Nestal se příživníkem v cizí zemi, ale pomohl Egyptu. Přijal-li Egypt Jozefa za svého, smíme předpokládat, že do průběhu egyptského života se dostalo aspoň něco z pořádků plynoucích z toho, že Hospodinova je země a že v poslušnosti jeho příkazů je pro každého nejbezpečnější cesta. Ani v cizí zemi nemá tedy Bůh svůj lid nadarmo.

připravil Jaroslav Vitek

NAŠI PRESBYTERI

Redakce časopisu Setkávání chce postupně představit presbytery a presbyterky brněnských sborů. Připravili jsme proto sedm otázek a postupně žádáme jednotlivé starší, aby písemně odpověděli (jakkoli odpovědi vzhledem k rozsahu časopisu budou stručné, v několika větách). V zastoupení čtenářů vyjadřujeme vděčnost za poskytnuté odpovědi.

Brno - Židenice, Jana Slámová, * 1944

Jak dlouho už jste ve staršovstvu a jakou oblast sborové práce máte na starost?

Ve staršovstvu jsem už čtvrté volební období. Do loňského roku jsem byla učitelkou NŠ, angažuji se v křesťanské službě, mám na starosti gratulace jubilantům a starám se obsah a úpravu venkovních zasklených nástěnek na fasádě kostela.

Můžete se krátce představit (vaše zaměstnání, rodina)?

Původním povoláním jsem stavební inženýrka. Dálkovým studiem jsem si doplnila pedagogické vzdělání. Když odrostly děti, tři vlastní a přijatý romský kluk z dětského domova, učila jsem 12 let na gymnáziu v Rýmařově. Ze školství jsem musela odejít poté, co se nejstarší syn Petr přihlásil na teologii. V roce 1987 jsme se přestěhovali do Brna. Po změně poměrů v roce 1989 jsem byla v zakládajícím týmu Evangelické akademie v Brně a od září 1991 jsem 12 let, až do svého odchodu do důchodu, byla její ředitelkou, kterou mě jmenovala synodní rada naší církve.

Jaké máte koníčky a kde nejraději trávíte volný čas, víkendy, dovolenou?



Ráda čtu nebo poslouchám moudré názory, s chutí si prohlubuji znalost angličtiny, němčiny (ale měla jsem ráda i ruštinu). Asi do svých 45 let jsem pravidelně chodila hrát volejbal a byl to pro mě úžasný relax od všech stresů. V současné době, pokud mi to nohy dovolí, chodíme s manželem na procházky do lesa a do míst s dalekým výhledem. Na dovolenou jezdíme rádi s přáteli na přednáškový týden ESBÚ, a

v posledních letech též s vnoučaty k moři, (obzvláště objevíme-li mimosezonní turnus „1-2 děti zdarma“.)

Odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta k víře, kdo nebo co vás nejvíce ovlivnilo?

Pocházím z pražského evangelického sboru v Dejvicích. Velký vliv na mě mělo mohutné sdružení, většinou vysokoškolské mládeže, pod vedením faráře Jana Čapka. Imponovalo nám prostředí širokého rozhledu, vzájemné důvěry a otevřenosti. Řada z nás, a já k nim též patřím, si tam našla své životní partnery. Hlubší ponor do osobní víry jsem prožila až po létech, a to na severní Moravě, kde jsme se kromě pravidelné účasti na sborových aktivitách scházeli v modlitebních skupinkách v rodinách, přičemž nám nebylo zatěžko jezdit večer auty třeba i 50 km, v noci se vracet zpět a druhý den ráno jít do práce. Také vděčím bratru faráři Heryánovi, že organizoval tajné letní evangelizační týdny se skvělými zahraničními řečníky v Maďarsku. Byly to silné zážitky, které nám i dospívajícím dětem „hnuly myslí i srdcem“.

Která biblická postava, kniha nebo téma jsou vám blízké a proč?

Úplně nejvíc postava Ježíše Krista a nemám dosud jasno v tom, zda si Ježíš byl jist, že bude mít dost sil obstát, když ho na závěr života čeká tak mohutné ponížení. Obdivuji chování apoštola Pavla, který se po všech nezdarech a pronásledováních vždycky znovu „vzpružil“.

Jaká kniha, film, divadelní představení či výstava vás v poslední době zaujala?

Z knížek, které jsem četla v poslední době, mě zaujala kniha od J. Vaniera Otázky, na kterých v životě záleží. Se zájmem jsem si přečetla též publikaci od katolického psychologa Jeronýma Klimeše, nesoucí název Křesťanství, vztahy a sex. U obou autorů oceňuji otevřenost, upřímnost a pravdivost, a to na základě velkých životních zkušeností. V divadle jsme byli naposledy s vnučaty na Spejblůvi a Hurvínkovi v Praze a moc se nám to líbilo. Autoři scénáře nás překvapili svým aktuálním tématem: vtipně se střefovali do postoje: „šaty dělají člověka“ aneb „proč se honit za značkovým oblečením.“

O čem v souvislosti se sborem a církví nejvíc přemýšlíte? Co byste doporučoval/a?

Přemýšlím o tom, proč se lidé, kteří se považují za věřící, tak strašně bojí vlastní smrti. Asi chybí větší víra ve vzkříšení. Faráři, kažte nám o tom častěji. Podobně nejasno máme v tématu posledního soudu. Kdyby členové sboru s ním víc počítali, tak by je nemohlo nechávat klidnými, že milovaní blízcí v rodině jsou od Boha vzdáleni a nehodlají to změnit. Když jim nechceme nebo nedokážeme svědčit, tak se za ně můžeme aspoň pravidelně modlit, a to by nám mělo být připomínáno. Připadá mi nepodstatné se starat o zajištění výše farářských fondů pro dalekou budoucnost. Kdo ví, jaká devalvace peněz může nastat. Evangelická církev není ničím tak výjimečná, aby v případě velkého úbytku členů nemohla splynout s jinou protestantskou církví. Doopravdy věřící rodiny dokážou spontánně dát velké množství peněz na to, co je pro ně životně důležité. Pečujme tedy více o víru a soudržnost mladých rodin, aby nedopadly jako většina rodin stávajících.

Brno - Husovice, Vladimír Zikmund, * 1955

Jak dlouho už jste ve staršovstvu a jakou oblast sborové práce máte na starost?

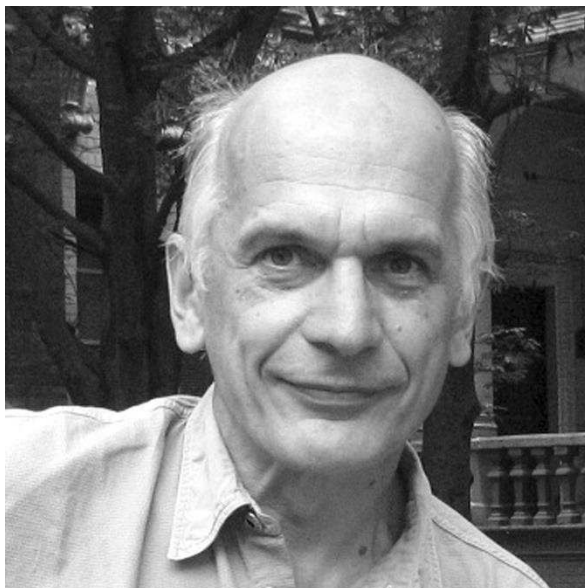
Dvě funkční období jsem byl ve staršovstvu jako náhradník. Nyní již čtvrté období jsem ve sboru kurátorem. Ve staršovstvu nemáme moc přesně vymezené role, dobrovolně se hlásíme k různým úkolům, které je třeba udělat. Nejviditelnější jsou služby při bohoslužbách, při kterých vítáme účastníky, máme ohlášky a přímělnou modlitbu. Já navíc vedu elektronickou kartotéku, která je zdrojem dat pro výroční statistiky i psaní adres na sborové dopisy. Jako výpomocný kazatel občas zastupuji našeho faráře při bohoslužbách.

Můžete se krátce představit (vaše zaměstnání, rodina)?

35 let jsem pracoval ve vývoji valivých ložisek v ZKL. Před rokem jsem odešel jako synodní kurátor do služeb církve. Nyní pracuji v Praze a domů dojíždím jen na různě dlouhé (nebo krátké) víkendy, abych se věnoval manželce Daně a viděl se s oběma syny, snachou a hlavně naší malou vnučkou, ze které máme velkou radost.

Jaké máte koníčky a kde nejraději trávíte volný čas, víkendy, dovolenou?

Mám rád pobyt v přírodě, kterou také rád fotím - hory, kytky, moře, západy slunce, ale také lidi kolem sebe. Rád čtu, poslouchám muziku a zajdu do divadla nebo na koncert. Volné víkendy rád trávím doma nebo na chatě v Ubušítku na Vysočině. Při dovolených jsme navštívili řadu míst, kde se nám líbilo. Před časem jsme našli dobré přátele na Korsice a jejich pes si nás zcela ochočil. Tak se tam rádi vracíme.



Odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta k víře, kdo nebo co vás nejvíce ovlivnilo?

Pocházím z evangelické rodiny, takže žádný zlomový obrat ve víře nepamatuji. Významné pro můj další život v církvi byly jistě mládežnická léta v Horním sboru na Vsetíně, lesní brigády v Jeseníkách a biblické kurzy v Jirchářích a ve Vrbně.

Která biblická postava, kniha nebo téma jsou vám blízké a proč?

Stále bližší mi je můj konfirmační verš z Janova evangelia „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými“ (J 8, 31-32). Pokud církev zůstane věrná svému učednickému poslání, nemusí se bát blbých nálad ve společnosti ani budoucnosti v podmínkách samofinancování.

Jaká kniha, film, divadelní představení či výstava vás v poslední době zaujala?

Na začátku své funkce v synodní radě jsem si přečetl celou knihovnu velmi inspirativních knih pro život - 66 spisů Starého a Nového Zákona. Doporučuji to všem!

O čem v souvislosti se sborem a církví nejvíc přemýšlíte? Co byste doporučil?

Přemýšlím o tom, co můžeme nabídnout lidem ze sboru i mimo něj a při tom se nepodbízet jen volnočasovými aktivitami. Napadá mě taková banalita, kterou můžeme začít všichni. Mít rád lidi.

Do srdce Sahary

Pozvání navštívit starého kamaráda v jeho alžírské domovině jsem odmítl několikrát. Když ke mně loni na podzim jeho pozvání doputovalo naposledy, spolu s informací, že se za ním chystají tři další přátelé z Čech, usoudil jsem, že tentokrát cestě naopak nic nebrání.



S ostatními jsme se shodli, že prvním cílem naší cesty bude jedno ze tří saharských pohoří, zvané Hoggar (či Ahaggar). Pohoří leží na jihu Alžírsko uprostřed saharské pouště, zaujímá rozlohu 300 tisíc čtverečních kilometrů, v současnosti je zde zřízena přírodní rezervace.

Výchozím bodem pro cestu do hor nám bylo devadesátitisícové město Tamanrasset. Vyrostlo mezi horami na místě někdejší oázy a dodnes se považuje za hlavní město Tuaregů, jednoho z berberských kmenů, kteří jsou původními obyvateli severní Afriky a typickými obyvateli Sahary; dnes zde žije asi 90 tisíc obyvatel. Tamanrasset je ovšem národnostně různorodý, vedle vysokých a tmavých Tuaregů v turbanech zde na ulici potkáte Araby, světlejší Kabily, ale také mnoho dřívějších i současných přistěhovalců z Mali a Nigeru.

Město nemá přirozené centrum, tvoří ho změť prašných asfaltových ulic a světlehnědých či červenohnědých patrových domů; barvy odpovídají barvě zdejší hlíny. Při několikadenním čekání na povolení ke vstupu do rezervace jsme zde navštívili 'africkou' tržnici, několik dalších tržnic, centrum ručních řemesel,

a také kulturní středisko Imzad. Vznikly zde dílny, kde se stále provozují tradiční řemesla Tuaregů: kovodílna s výrobou šperků a studených zbraní, truhlářská dílna na výrobu nábytkových doplňků, kamenická dílna nebo také nahrávací studio, kde vznikají nahrávky lidových písní nebo současné populární hudby (tzv. saharské blues).

Po čtyřech dnech čekání jsme se dočkali: náš přítel přichází z místních úřadů s povolením. Povoleny jsou nám dva dny v rezervaci, s policejním doprovodem o síle dvou policejních vozů s osmi muži, důvodem doprovodu je nebezpečí teroristického útoku. Smiřujeme se s tím, že jiná možnost není; tento týden budeme v celých horách jediní cizinci, výpravy z Německa a Francie propustku nedostaly.



Je 30. listopadu, nad námi modrá obloha, teplota se blíží ke třicítce. Cesta, kterou máme k druhému nejvyššímu vrcholu pohoří, hoře Asskerem (tuaregsky: Konec světa; 2180 m) před sebou, je dlouhá 80 km, jízda autem nám nakonec bude trvat déle než čtyři hodiny. Asphalt se pod koly auta vytrácí velmi rychle, dál nás vede už jen uježděná písčitá cesta. Náš tuaregský šofér Ahmed jede bravurně, jen několikrát musíme kvůli nerovnostem a sklonu cesty vysednout a jít pěšky. Míjíme čedičový monolit Iharen, hřeben Akar-akar a zanedlouho se cesta začíná klikatit mezi dalšími skalami vulkanického původu. Po příjezdu do sedla pod Asskerem už po dlouhém sezení nevydržíme a vyběhneme kvůli výhledu na hory na nejbližší vršek.

Teprve po polední siestě se naši doprovazeči uvolili, že nás doprovodí až na vrchol Asskerem. Těsně pod ním nacházíme malou kamennou poustevnu. Vstoupíme dovnitř a posloucháme výklad otce Edouarda, devadesátiletého

mnicha, který tu žije posledních 45 let. Poustevnu postavil v roce 1911 francouzský trapistický mnich Charles de Foucauld. Přijal tehdy za svůj úkol působit mezi Tuaregy a po nějaké době zjistil, že ve městě se s nimi dostatečně nepotká: přijedou do města, vyřídí, co potřebují, a zase odjedou domů do pouště, v poustevně se za ním ale budou moci zastavit, zdržet se, pohovořit. Tak se to také následující roky dělo. Otec Charles zde pro jazyk Tuaregů vytvořil písmo, popsal gramatiku jejich jazyka a napsal velký, čtyřdílný tuaregsko-francouzský slovník, který se stal encyklopedií mapující celou kulturu a dějiny tohoto národa. Stáli jsme před jeho poustevnou i druhý den, 1. prosince, přesně sto let poté, co zde byl skupinou protifrancouzských vzbouřenců zavražděn. Jeho životním mottem se stalo: „*křičet evangelium celým svým životem*“. V určitém smyslu jeho motto platit nepřestalo, dodnes je otec Charles všemi zdejšími lidmi, Tuaregy i Araby, mimořádně uznáván a vážen.



Na druhý den jsme se již z tohoto místa museli stejnou cestou vracet zpátky do města Tamanrasset. Před odletem na sever jsme ale ještě stihli navštívit místní církev. Z hlavní ulice odbočuje Ahmed do předměstské čtvrti. Po několika zatáčkách mezi přízemními domky zůstáváme stát v uzavřené, slepé uličce. Kolem jen vysoká hliněná zeď, pevné železné dveře, zavřené železné okenice. Žádná věž, žádný náznak odlišnosti, žádný nápis. Několikrát zaboucháme na železné dveře, ale nikdo neotvírá. Napadá mě: možná nejsou uvnitř, protože jsou venku mezi lidmi. Tady je místo zdejší církve - ne na hlavní třídě, ale na předměstí. Je nepatrná, ale všichni vědí, kde ji mohou najít.

Pokračování v příštím čísle.

Martin Horák

Biblické heslo na rok 2017

A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha.

Ezechiel 36,26

Ústy Ezechielovými informuje Hospodin o bídém stavu izraelského domu. Říká, poskvrnili svou cestu hnusnými skutky a modlami... jala mne lítost pro mé svaté jméno, které oni, izraelský dům, znesvětili mezi pronárody, kamkoli přišli... nečiním to kvůli vám, izraelský dome, nýbrž kvůli svému svatému jménu, které jste znesvěcovali, kamkoli jste přišli. (verše 21-22)

Zarazí nás to. Kvůli svému svatému jménu Hospodin jedná. Hospodin dělá něco pro sebe a své jméno, aby zachránil život, který my kazíme a špiníme. A jako překvapivá náprava toho, aby Boží svaté jméno nebylo zaházeno lidskou vinou, přichází zaslíbení: „Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha.“

Už už se hotovíme zamýšlet nad tím, jakpak s novým srdcem a novým duchem naložíme. Ale Pán Bůh nás i tady předchází a pro jistotu hned vzápětí sdělí, jak s nimi naložit: „vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.“

V roce 2017 nás čeká mnoho rozhodování o tom, jakou podobu bude mít život u nás doma, v Evropě i ve světě. Zda budou mít většinu ti, kdo touží dobře vycházet se svými sousedy, ti, kterým se líbí, když k vzájemnému soužití není třeba užívat hrubost a urážky. Neumíme či nechceme domyslet, co se stane, když se vlády ujmou ti, kdo si z demokracie a touhy po pravdě dělají legraci. Jak se změní nejen poměr sil, ale i to, co dosud rádi užíváme a považujeme za samozřejmé. Třeba svoboda.

Chceme se rozhodovat pokud možno dobře. Jak? Podle čeho? Slovo Hospodinovo, které Ezechiel tlumočí, nám může pomoci hledat dobrá řešení i dobrý směr. Bůh nedopustí, aby naše nevěra, hrubost, zloba, zlikvidovaly život, který on tvoří a dává. Bůh jedná a dává nám skrze Krista nové srdce a nového Ducha. To už se děje. Kristus zemřel, byl vzkříšen, Duch svatý vlévá lásku do našich srdcí. Jsme samým Bohem dobře vybaveni! Můžeme mluvit pravdu a mít druhé rádi. Máme na to! On sám nás učinil schopnými, abychom podle jeho nařízení a řádů mohli jednat.

Zbývá dodat, že nejlépe poznáme Boží nařízení a řády v Kristu, jeho přítomnosti a jeho slovu. Čtème Ježíšova slova v Bibli, slyšme je ve shromážděních církve. Hledejme, prosme, tlučme. To je naše výchozí pozice pro rok 2017, a nejen pro něj.

Vše dobré jménem synodní rady Českobratrské církve evangelické přejí Vladimír Zikmund, synodní kurátor a Daniel Ženatý, synodní senior.

DÍKY A PROSBY

Pane Ježíši Kriste,

nasytil jsi nás u svého stolu a dovolil jsi nám pocítit Boží blízkost, která by se nám bez tvého příchodu na tento svět jevila tak nesmírně vzdálenou a snad až cizí. Dej, abychom dnes odcházelí do svých domovů plni jistoty o tvé lásce, uklidnění a smíření, a hotovi k té službě, k níž jsi jednoho každého z nás na tomto světě povolal.

Ty sytíš každého tvora podle své dobré vůle a my prosíme: Nedej, aby byl na tomto světě hlad, nedej, abychom strádali hladem duchovním, a nedopust', aby byly země, kde nemají matky dát co jíst svým dětem.

S důvěrou k tobě voláme: Nedopust' tvrdost v našich srdcích, nedopust' hluchotu, abychom neslyšeli tvůj tichý hlas, který nás zve stále a v němž jsi nám stále nablízku.

Ty jsi nás po celý právě uplynulý rok provázel svou milostí, a my se proto odvažujeme prosit za všechny tvůj lid i do dalších dnů:

Prosíme za nás, kteří se ke tvému jménu hlásíme všude ve světě: Ved' nás svým Duchem při veškeré různosti ke snášenlivosti a jednotě; ať se poddáváme tvému stále nabízenému vedení, ať nejednáme po svém, ať dokážeme v tebe skládat naději ve všech problémech, které máme osobně, i v těch, které v těchto dobách trápí všechno stvoření.

Přimlouváme se za naše evangelické sbory: za staré, mladé, za děti, prosíme tě za rodiny. Se všemi námi kéž je tvůj Duch na našich cestách a v našem hledání.

Pomoz, aby v našich sborech vládla činná atmosféra bratrských vztahů, aby zde nebylo opomíjených ani opomíjejících. Uč nás takto působit i navenek a dej, abychom zde jen nemluvili, ale v tvém Duchu též jednali.

Prosíme tě i za všechny, kteří Otce poznávají v jiných náboženských systémech - za společenství židů, muslimů a dalších světových známých i méně známých náboženství. Nechť podle tvé vůle tvůj svatý Duch působí a je vnímán také všude tam.

Neboť ty, Pane, spolu s Otcem a svatým Duchem žiješ a kraluješ na věky. Amen.

Tato přímlovná modlitba zazněla při bohoslužbách v Brně-Židenicích 1. ledna 2017.

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1.2.	Božena Pokorná	81 let
2.2.	Jarmil Makovský	60 let
2.2.	Jana Straková	77 let
3.2.	Růžena Medková	74 let
3.2.	Jaroslava Muchová	85 let
4.2.	Ester Kamínková	86 let
5.2.	Jiří Smolař	83 let
6.2.	Dagmar Přepřchalová	40 let
9.2.	Josef Gracias	91 let
13.2.	Věra Nohelová	79 let
14.2.	Jiřina Zímová	72 let
15.2.	Jindřiška Jakubcová	89 let
15.2.	Luboš Muric	91 let
18.2.	Jiří Procházka	60 let
20.2.	Blahomíra Ryšavá	88 let
24.2.	Mischa Blakey-Fronk	10 let
24.2.	Jaroslav Černý	83 let
27.2.	Milan Bohatec	77 let
27.2.	Blahoslava Slavíčková	75 let
29.2.	Zdeněk Pilát	85 let
28.2.	Jarmila Studená	70 let

Brno II

1.2.	Drahomíra Šafaříková	85 let
3.2.	Anna Pohanková	89 let
3.2.	Pavel Spousta	75 let
4.2.	Jaroslav Marek	85 let
6.2.	Milada Ševčíková	94 let
8.2.	Terezie Pospíšilová	88 let
9.2.	Jaroslav Dobiáš	74 let
10.2.	Daša Horáková	87 let
11.2.	Jaroslava Šrámková	73 let
11.2.	Věra Deutscherová	60 let
12.2.	Věra Ondráčková	90 let
13.2.	Pavel Grňa	71 let
16.2.	Darina Stejskalová	87 let
19.2.	Josef Váně	92 let
19.2.	Noemi Zakopalová	87 let
22.2.	Zdena Procházková	93 let
22.2.	Božena Volná	73 let
22.2.	Jarmila Svobodová	71 let
25.2.	Zdena Krátká	74 let
27.2.	Marta Kompišová	84 let

Pokřtěni byli:

29.1. Xaver Pour, nar. 2016

Rozloučili jsme se:

7.1. Melanie Keřkovská, nar. 1924

21.1. Marie Pavlíková, nar. 1921

BUDE

Sborová neděle v Brně I

Zveme vás k účasti na sborové neděli, která bude v našem sboru 5. února. Po bohoslužbách v Červeném kostele bude na faře připraven společný oběd, ke kterému se, prosíme, předem přihlaste v kanceláři sboru. Naším hostem bude kaplanka Armády České republiky sestra Gabriela Horáková. Od 13:30 nám představí práci vojenské kaplanky a promluví také o své nedávné misi v Afghánistánu. Pro děti bude připraven samostatný program.

Nešpor v Blahoslavově domě

Na třetí únorovou neděli (19.2.) připravujeme v Blahoslavově domě nešpor, k němuž svým hudebním programem přispěje komorní pěvecký sbor Ensemble Versus, tento sbor se věnuje výhradně duchovní hudbě renesanční a raně

barokní, a pak také dílům soudobým. Kázání přednese sestra farářka Alexandra Jacobea. Začátek nešporu bude v obvyklých 18 hodin. Všichni jsou vítáni.

Další vzdělávání laiků

Na sobotu 11. února připravuje seniorátní pracovní odbor pro vzdělávání laiků a ordinovaných presbyterů další vzdělávací setkání. Jeho tématem bude „Modlitba při bohoslužbách“. V první části programu povede bratr farář Martin Horák výklad a rozhovor o úvodní modlitbě, jejím významu a vhodných tématech, ve druhé části povede bratr farář David Sedláček výklad a rozhovor o modlitbě přímluvné. Setkání je určeno zvláště pro laiky, kteří ve svých sborech takové modlitby sami připravují, vítáni jsou ale všichni zájemci o toto téma. Vzdělávání se bude konat v Losově sále Blahoslavova domu, začátek je v 9 hodin, předpokládaný závěr ve 12:30.

Betlém otevírá nové terapeutické dílny

V neděli 26 února odpoledne budou v Brumovicích na Moravě otevřeny nově rekonstruované terapeutické dílny a nový objekt chráněného bydlení Arkenie, která slaví deset let svého trvání. Zahájení bude v brumovické modlitebně ve 14 hodin.

Presbyterní konference

Seniorátní poradní odbor pro práci s laiky připravuje na sobotu 11. března presbyterní konferenci, která bude ve sboru Brno I. Hlavní část programu věnujeme letošnímu výročí reformace. Hostem bude kazatel Církve československé husitské v Hovoranech Mgr. Michal Devečka PhD. Druhou část vyplní aktuální informace ze seniorátu a ČCE.

Michal Devečka pochází z evangelické církve luterské na Slovensku. Teologii studoval na Evangelické bohoslovecké fakultě v Bratislavě a na Evangelické teologické fakultě v Praze. Po skončení magisterského studia nastoupil na doktorandské studium v Bratislavě a odborně se věnuje christologii Cyrila Alexandrijského, Martina Luthera a pozdního nominalismu.



Kavárnička Brno I

- 1.2. Jaroslav Černý: vyprávění o práci ve staršovstvu - pokračování
- 8.2. Pele mele
- 15.2. Jan Franců: snímky z cest
- 22.2. Hudební vystoupení studentů konzervatoře

Brno I

Staršovstvo se sešlo ke své schůzi 9.1.2017. Společně jsme hodnotili vánoční program a věnovali jsme se přípravě programu v následujících týdnech i přípravám výročního sborového shromáždění s volbou části staršovstva. Sborová neděle bude 5.2. a hostem bude vojenská kaplanka Gabriela Horáková. Staršovstvo souhlasilo s tím, aby koncem ledna v případě potřeby přespali v našich prostorách účastníci mírového pochodu pro Aleppo. Na základě předložených návrhů povolací listiny a jejích příloh potvrdili presbyteři své rozhodnutí, aby bratr farář Jiří Gruber kandidoval v roce 2017 v opakované volbě. Část schůze byla také věnována rozhovoru o podobě bohoslužeb a způsobu slavení večere Páně; bylo domluveno, že podobný rozhovor bude také pro ostatní členy sboru.

Jana Hofmanová

Brno II

Staršovstvo sboru se tentokrát sešlo v malém počtu a nebylo schopné usnášení, zabývalo se proto jen běžnou sborovou agendou. Vyhodnotilo průběh vánočních a svátečních shromáždění, přivítalo mezi sebou nového člena sboru, domluvilo průběh schvalování sborového rozpočtu. Staršovstvo vzalo na vědomí sdělení, že jeden z malých nájemních (studentských) bytů bude od dubna uprázdněn. Upřesnilo průběh připravovaných stavebních prací a také termíny dalších sborových setkání (mimo jiné historickou přednášku dr. Dušana Coufala o večeri Páně v neděli 12. února).

Martin Horák

Brno-Židenice

Na schůzi staršovstva byly pozvány členky dozorčí rady střediska Diakonie v Brně. Společně jsme probírali možnosti další spolupráce sboru a střediska. Dále se staršovstvo věnovalo přípravě programu ve sboru na první měsíce tohoto roku. Únorové setkání chceme věnovat pokračování rozhovoru o bohoslužbách. Termín sborového shromáždění staršovstvo stanovilo na 12. března. Dále vzalo na vědomí informace o předběžném výsledku hospodaření za uplynulý rok. Skončí ztrátou, která je krytá půjčkou JTD. V té souvislosti děkuje staršovstvo všem, kteří pamatují na finanční potřeby sboru - i v minulém roce jsme zaznamenali růst obětavosti, která se blíží k 3/4 mil. Kč. V poslední části se staršovstvo věnovalo přípravě rozpočtu na letošní rok.

Radka Včelná

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.2.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblická hodina pro děti

19:00 příprava NŠ

19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 8., 22.2.

15:00 kavárnička

18:00 mládež

18:00 kurz Beta

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 2.2., 16.2.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.2.

Úterý:

17:00 b.h.Tišnov 14., 28.2.

18:00 příprava NŠ 14.2.

19:00 setkání stř. generace

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 1., 15.2.

14:00 biblické čtení DD Kociánka 8., 22.2.

18:00 biblická hodina

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba 23.2.

9:30 Mateř.klub 9., 23.2.

14:30 odpoč. káva 2., 16.2.

16:00 vyučování dětí, konfirm. příprava

17:30 mládež II.

Sobota:

9:30 DD Kociánka 4., 18.2.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setk. v Blah. domě

Brno – Husovice

Pondělí:

18:15 konfirmandi

Čtvrtek:

17:15 mládež

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 9.2.

Pátek:

15:30 děti

Neděle:

9:00 nedělní škola

18:00 Desert 12.2.

Brno – Židenice

Pondělí:

13:30 bibl.hod.pro děti

Blansko

14:30 konfirmandi Blansko (obojí 13. a 20.2.)

18:30 staršovstvo (6.2.)

19:00 bibl.hod.Blansko (13., 27.2.)

20:00 příprava NŠ (20.2.)

Úterý:

15:15 biblic. hodina pro děti

16:30 konfirmační příprava

18:00 modliteb. setkání 7.2.

19:00 Modlitby a zpěvy z Taizé 14.2.

19:19 DŽES (mimo 14.2.)

Středa:

17:30 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek

18:30 setkání sboru (17.2.)

19:00 střední generace (24.2.)

Neděle:

9:10 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:30 pěv. sbor ChraPoT

Brno I**Brno II****Brno - Husovice****Brno - Židenice**

5.2.	poslední neděle po Zjevení Páně BK Jana Hofmanová ČK Jana Hofmanová sborová neděle Rch Jiří Šimsa	BD Saša Jacobea Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek, <i>rodinné bohoslužby</i>	Žd Jaroslav Vítek, <i>VP</i> Bl Jiří Bureš, <i>VP</i>
12.2.	neděle Septuagesimae BK Jaroslav Vítek ČK Jaroslav Vítek	BD Martin Horák Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek	Žd Radka Včelná Bl Radka Včelná
19.2.	neděle Sexagesimae BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber	BD Saša Jacobea Tiš Saša Jacobea BD 18:00 Saša Jacobea, <i>nešpor</i>	Hu Štěpán Hájek, <i>sborové shromáždění</i>	Žd Radka Včelná Bl Radka Včelná
26.2.	neděle Quinquagesimae BK Jana Hofmanová ČK Jana Hofmanová	BD Martin Horák Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek	Žd Radka Včelná Bl Jan Asszonyi
5.3.	1. neděle postní (Invocavit) BK Jiří Gruber, <i>VP</i> ČK Jiří Gruber, <i>VP</i> Rch Jiří Gruber	BD Saša Jacobea Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek, <i>rodinné bohoslužby</i>	Žd Radka Včelná, <i>VP</i> Bl Radka Včelná, <i>VP</i>

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Červený kostel v 10:00
Opl: sál Opletalova 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Tiš: Tišnov v 10:30
Kuř: Kuřim v 9:00

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00